

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 684/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Komkom, Hlavná 27, Prešov, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Co/292/2011-464 z 30. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len

sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co/292/2011-464 z 30. apríla 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že 19. decembra 2001 podala sťažovateľka vystupujúca t. č. v procesnom postavení žalobkyne v 3. rade spolu s manželom (ďalej len „navrhovatelia“) Okresnému súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa proti súdnemu exekútorovi [REDACTED] ako odporcovi domáhala náhrady škody v sume 2 500 000 Sk s prísl. z dôvodu, že *„nesprávnym postupom pri vykonávaní dražby im spôsobil škodu, ktorá spočíva v rozdiеле medzi všeobecnou hodnotou nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dražby... a sumou, ktorá bola získaná a vyplatená jedinou vydražiteľkou“*. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 6 C/1065/2001-418 z 11. júla 2011 návrh navrhovateľov zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím rozsudok okresného súdu potvrdil, čo odôvodnil okrem iného tým, že *„nárok žalobcov je premlčaný, pretože svoj návrh na začatie konania podali súdu 1. stupňa dňa 19. 12. 2001, pričom o konaní dražby, ktorú uskutočnil žalovaný ako súdny exekútor, sa dozvedeli najneskôr doručením uznesenia, ktorým bol udelený príklep schválený uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 21. 12. 1998 sp. zn. Er 515/1998, t. j. dňom 8. 1. 1999, kedy toto uznesenie prevzala žalobkyňa v 3. rade. Uznesenie o schválení udeleného príklepu nadobudlo právoplatnosť dňom 17. 1. 1999.“*.

Sťažovateľka citujúc konkrétnu judikatúru ústavného súdu sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov – ustanovení § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka upravujúcich premlčacie doby, a že krajský súd *„nesprávne stanovil začiatok behu subjektívnej premlčacej doby bez ďalšieho okamihu doručenia uznesenia o príklepe, pričom sa absolútne nevyporiadal so splnením*

zákonnej podmienky doplatenia ceny dražby dosiahnutej vydražením (najvyššie podanie)...“. Podľa jej názoru v danom prípade bolo potrebné vychádzať z preukázanej a nie z predpokladanej vedomosti poškodených (navrhovateľov) o vzniknutej škode a jej rozsahu, pričom výšku škody bolo možné ustáliť až na základe znaleckého dokazovania znalcom z odboru oceňovania nehnuteľností.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Co 292/2011-464 zo dňa 30. 4. 2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 4 Co 292/2011-464 zo dňa 30. 4. 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť trovy konania [REDAKOVANÉ], ktoré je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľky... vo výške 340,90 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co/292/2011-464 z 30. apríla 2014, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/1065/2001-418 z 11. júla 2011 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na náhradu škody.

Keďže sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (v obsahu ktorých nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, pozn.), nepovažoval v danom prípade za účelné túto duplicitne citovať.

Ústavný súd opätovne pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol:

„V prejednávacom prípade súd prvého stupňa s poukazom na žalovaným vznesenú námietku premlčania správne uzavrel, že žalobkyne (pôvodní žalobcovia) svoj nárok na náhradu škody neuplatnili v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe v zmysle citovaného ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Žalobcami (pôvodnými) tvrdená škoda nemohla totiž vzniknúť skôr, ako schválením udelenia príklepu súdom (§ 148 ods. 1 a § 150 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom v čase konania dražby) a pôvodní žalobcovia sa o nej a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedeli najneskôr doručením uznesenia, ktorým bol udelený príklep schválený (uznesenie Okresného súdu Poprad zo dňa 21. 12. 1998 sp. zn. Er/515/1998), t. j. dňom 08. januára 1999, kedy toto uznesenie prevzala žalobkyňa v 3. rade. Vtedy už im bol zrejmý vznik majetkovej ujmy uplatňovanej v konaní v rozsahu rozdielu medzi sumou, za ktorú bola ich nehnuteľnosť vydražená a jej všeobecnou (trhovou) hodnotou, t. j. všetky

okolnosti, z ktorých vychádzali aj pri neskoršom uplatnení svojho práva na súde žalobou podanou na Okresnom súde Rožňava dňa 19. 12. 2001. Uznesenie o schválení udeleného príklepu nadobudlo právoplatnosť dňom 17. januára 1999...

Za tohto stavu bez zreteľa na dôvodnosť, či nedôvodnosť odvolacích námietok žalobkyne v 3. rade týkajúcich sa jej práva na uplatňovanú náhradu škody (vzniku škody, jej výšky a podobne) danosť ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov nemožno uzavrieť.

Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu nezostalo iné ako napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť.“

Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd neuprel sťažovateľke možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom a postupom jej práv pred ním, v jej veci konal a včas rozhodol. Právne závery krajského súdu sú ústavne akceptovateľným spôsobom v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zdôvodnené, pričom krajský súd aplikáciou relevantných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov – Občianskeho súdneho poriadku, Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku rozhodol v súlade s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a porušením označených práv sťažovateľky, jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Zvyšná časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, sa vyznačuje nedostatkom odôvodnenia námietky týchto práv, čo je pri rozhodovaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nevyhnutné na vymedzenie hraníc, v ktorých sa žiada vykonať ústavný prieskum dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci, a preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014